

Кипежътъ на битката отмина нататъкъ. Скоро той се слѣ въ единъ непрѣкъснатъ шумъ.

Кардашевъ погледна въпросително другаря си.

— Сбихъ се, чувашъ?

— Да, — каза Тачевъ, като се заслушаваше въ яростнитѣ крясъци, които градинския шумолакъ не даваше да се чуятъ ясно.

— Но това е цѣлъ бѣсъ! — каза Кардашевъ — Впрочемъ, прибави той, като се замисли: — по-обичамъ това отъ другото... И Тацитъ е казалъ: „Прѣдпочитамъ крамолитѣ на свободата прѣдъ тишината на тиранията!“

### XXXII

18 Май.

— Уличнитѣ сборища на тълпата винаги иматъ въ себе си нѣщо отвратително, стадно — каза Тачевъ, като излѣзе прѣвъ на тротуара и се услуша пака въ мжтнитѣ крѣсъци, що идяхъ отъ улица Ботйовъ. — Отъ кждѣ ще минемъ? Да забиколимъ прѣвъ тая улица, за да избѣгнемъ тълпитѣ!...

И двамата души тръгнахъ изъ улица Любенъ Каравеловъ.

Тачевъ продължи:

— Да, само веднажъ азъ бѣхъ свидѣтель на едно вълнение на тълпитѣ въ столицата, отъ другъ характеръ: то бѣше величественно — на 18 Май!... Ти отсъствуваеше тогава, а трѣбва да съжалявашъ... Ахъ, то бѣше величественно вълнение — и по идеята, която го пораждаше, и по елементитѣ, които дѣйствувахъ... Жално, че те нѣмаше...

— Да, азъ четохъ вѣстницитѣ... Рѣдко зрѣлище е прѣдставявала София оня день — каза Кардашевъ.